MEHMET SEMİH

cizen:
Semih Poroy

Gülmece Şiirler Antolojisi

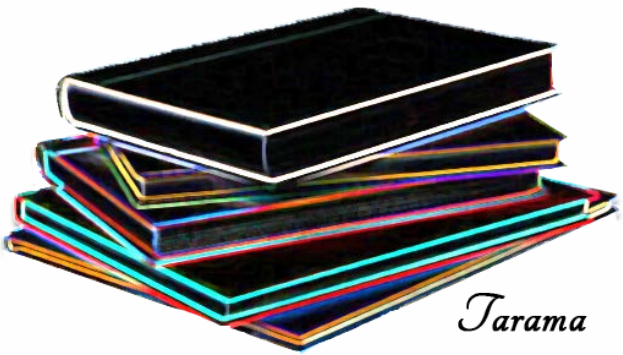
SELE ZEYTİNİ

SELE ZEYTİNİ

Gülmece Şiirler Antolojisi

$f_k^{\star}$ KİTAPLIĞI

Milliyet Yayınları
Tatil Kitapları
Gülmece Dizisi : 15

MİLLİYET YAYINLARI A.Ş.
Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad. No: 10 Cağaloğlu/İST.

HER YAŞTA GENÇLER İÇİN

GÜLMECE DİZİSİ : 15

Basıma hazırlayan: Yalvaç Ural
Kapak ve iç düzenleme: Gülşen Kıbrıslı

Birinci baskı : Nisan 1984

Bu kitap Milliyet Yayınları A.Ş.'de hazırlanıp,
TEKNOGRAFİK Matbaacılık Tic. ve San. A.Ş.'de
dizilip basılmıştır — 1984

MEHMET SEMİH

Gülmece Şiirler Antolojisi

SELE ZEYTİNİ

Kapak ve İç resimler:
SEMİH POROY

Milliyet
YAYINLARI

BİRKAÇ SÖZ

Gülmece Şiirler denildiği zaman, insanın usuna hemen halk yazınımızın seçkin örnekleri ve şairleri gelir...

Taşlamacı, heccav, yergiciler yetiştirmiş toplumumuzda, elinize aldığınız kitaptaki okuyacağınız örnekler birer belge niteliğindedirler... Bu belgeler döneminin en keskin kılıcından daha da keskindir. Söz sanatının ferman dinlemezliği işte ancak bu sanat dalıyla gösterilebilinir.

Taşlamalar ikiye ayrılır:

Toplumsal taşlamalar,

Bireysel taşlamalar... olarak...

Bu yapıtta okuyacağınız taşlamalar, hem bireysel, hem toplumsallardan derlenmiştir.

Edebiyatımızda çok saygın bir yeri olan bu sanat dalı, hiç şüphe olmasın ki, günümüzde pek yazılmıyor. Yazılsa da oldukça az... Bu azlığı, çokluk zamanında yazılmış taşlamalar umarım biraz olsun, ne demek olduğunu anımsatacak, taşlama ve hiciv hakkında size az da olsa, bilgi vermeye yetecektir.

MEHMET SEMİH

HÖT

Besmele duymuş olan şeytan gibi
Kalır olursun «höt!» dese bir ecnebi,
Padişahım! Öyle alçaksın ki sen,
İzzet-i nefsin Arab İzzet gibi.

EŞREF

VAKTİ İSTİBDAT

Vakt-i istibdâdda söz söylemek memnû idi.
Ağlatırdı ağzını açsan hükûmet mananı;
Devr-i hürriyetteyiz şimdi, değişti kaaide:
Söyletirler evvelâ, sonra s... erler ananı.

EŞREF

EVLİLERDEN VERGİ

Vergi miktarını ol mertebe artırmalı kim
Sahib-i servet olanlar da züğürt kalmalıdır.
Yalnız fahişeler vergisi, haksızlık olur,
Evlilerden de ..... tikçe rüsum almalıdır.

EŞREF

ATLAR İTLER

Atlarla itler olmada mâil tekellüme,
Kartlasa başlamış papağandan taellüme;
Maymun hazırlıyor size bir sofra ve bir döşek,
Derken görürsünüz para saymakta bir eşek...

ABDÜLHAK HAMİT

●

KÜTÜKÇÜ HAYRİ BEY

Mesneviyi çalışıp tercemeye Hayri Bey,
Dinle neyden dedi, çok geçmedi çaldı düdüğü,
Seçeri ömr-ü hazân berzede-i merk oldu,
Yadigârı olarak âlemde kaldı kütüğü.

İSMAİL SAFA

●

VAKIA İNSAN

— Maarif Nâzırı Emrullah Efendi'ye —

Vakıa insan hata eyler fakat bir şaire
Gelmemişti aklına hiç kimsenin cahil demek...
Başkası olsa ne amma, doğrusu bir nâzıra
Ne revadır böyle haddinden ziyade bok yemek!...

TEVFİK FİKRET

HÂN-I YAĞMA

Bu sofracık efendiler-ki iltikama muntazır
Huzurunuzda titriyor - şu milletin hayatıdır,
Şu milletin ki muztarip, şu milletin ki muhtazır;
Fakat sakın çekinmeyin yeyin, yutun hapır hapır.

Yeyin efendiler, yeyin, bu hân-ı iştiha sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yeyin!

Pek açsınız, efendiler, bu çehrenizde bellidir.
Yeyin, yemezseniz bugün, yarın kalır mı kim bilir?
Şu nadii naam bakın, kudumunuzla müftehir,
Bu hakkıdır gazanızın, evet o hak da elde bir.

Yeyin efendiler, yeyin, bu hân-ı iştiha sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yeyin!

Bütün şu nazlı beylerin, ne varsa ortalıkta say:
Hasep nesep, şeref şataf, oyun düğün, konak saray
Bütün sizin efendiler, konak, saray, gelin, alay
Bütün sizin, bütün sizin, akın akın, kolay kolay.

Yeyin efendiler, yeyin, bu hân-ı iştiha sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yeyin;

Verir zavallı memleket verir, ne varsa mâlini
Vücudunu, hayatını, ümmidini, hâyalini,
Bütün ferağ-ı hâlini, olanca şevk-i bâlini,
Hemen yutun düşünmeyin hârâmını, helâlini.

Yeyin efendiler, yeyin, bu hân-ı iştiha sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yeyin!

TEVFİK FİKRET

KOŞMA

Feylesof Rızayım... Dinlemem madik:
Dilimin altında duruyor bakla!
Her işte ustayım, her işte atik,
Her ipin üstünde atarın takla!...
Pisboğaz değilim, üzülme beyim,
Vallahi evimde dolu yemeğim,
Ama, matbuata çoktur emeğim.
Beni men edişin, söyle ne hakla?..
Hey Rıza gezerken dün baş üstünde,
Fesin duruyordu hep kaş üstünde,
Şiirini okudun bak, taş üstünde,
Doğrusu bugünler gelmezdi akla!

RIZA TEVFİK

●

KOCA BİR ÖMÜR

Safahat'ımda evet, şiir arayan hiç bulamaz,
Yanlız bir yeri hakkında «Hazin işte bu!» der.
— Küfe?
— Yok.
— Kahve?
— Hayır.
— Hasta?
— Değil.
— Hangisi ya?
Üçbuçuk nazma gömülmüş koca bir ömr-i heder!

MEHMET AKİF

RESSAM HAKKI

Bir zaman vardı ya tarih-i mukaddes modası...
Yeni yaptırdığı köşkün büyücek bir odası,
Mutlaka eski tasvir ile ziynetlensin,
Diye, ressam aratır hayli zaman bir zengin.
Biri peyda olarak, «Ben yaparım.» der, kolunu
sıvayıp akşama varmaz, sekiz arşın salonu
sıvar amma ne sıvar! Sahibi der:
— Usta bu ne?
Kıpkızıl bir boya çektin odanın her yerine!
— Bu resim, askeri basmakta iken Fir'avnın
Bahr-i Ahmer yarılıp geçmesidir Musa'nın.
— Hani Musa be adam?
— Çıkmış efendim karaya.
— Fir'avnın nerede?
— Boğulmuş.
— Ya bu kan rengi boya?
— Bahr-i Ahmer a efendim, yeşil olmaz ya bu da!
— Çok güzel levha imiş! Doğrusu şenlendi oda!

MEHMET AKİF

Bahr-i Ahmer: Kızıldeniz.

ÇOCUKLARIMA

Ne odunmuş babanız, olmadı bir baltaya sap
Ona siz benzemeyin, sonra ateştir yolunuz...
Meşe halinde yaşanmaz, o zamanlar geçti,
Pek te incelmeyiniz, sade biraz yontulunuz...

MEHMET AKİF

●

BU DA BULUNSUN

Öpüldükçe bu levs âlûd etekler,
Bükülmez bir zaman hâin bilekler,
Dualar, hüsnüniyetler, dilekler,
Bu ..... beka her kim ki bekler,
Güler, ahvaline itler, eşekler.

Bakan müstakbele, mâziye, hâle,
Görür, mahkûmdur millet zevâle...
Girer zanneylemek mızrak çuvale,
Teşebbüs etmedir emr-i muhale...
Bu ..... beka her kim ki bekler,
Güler ahvâline itler eşekler...

NEYZEN TEVFİK

ÖLÇÜ

İtimadım belki kalmıştır diye insanlığa
Günde bir kere şeytan kalbimi yoklar benim

Bizde vicdâni telâkkiler bu yolda ölçülür;
Zevk alır görse perişan halimi toklar benim

Cavidâni sözlerim sanma isabet eylemez,
Saplıdır kalb-i hedefte attığım oklar benim.

Her ..... benzerdi bin Apis'li mâ'bede,
Heykel-i Fir'avn'e döndü ..... ğım ..... lar benim,

Eskazâ bir lokma et yersem hâyalen, vergici,
Rüzgâr altından geçerken zartamı koklar benim.

NEYZEN TEVFİK

CUMHURİYET'İN İLK YILLARINDA AÇIKTA KALAN BİR MEMURUN FERYADI

Kadro çıkmış diye birdenbire çıktım daraya,
Ah, vaktiyle niçin gitmemişim Ankara'ya...
Böyle kurşun mu atardım o zaman yüz paraya;
Ah, vaktiyle niçin gitmemişim Ankara'ya?...

Oldum evlâd ü iyalimle bugün hor ve zelil,
Çıkıyor karşıma rüyada da alacaklı, kefil;
Yol bulup vakti zamaniyle giden oldu Vekil,
Ah, vaktiyle niçin gitmemişim Ankara'ya?...

Aldanıp eylemişim boş yere tahsil ve ulûm,
Meclis azasına sorsan buna hiç yoktu lüzum;
Âkibet işte bugün oldu hakikat malûm:
Ah, vaktiyle niçin gitmemişim Ankara'ya?...

Can ve dilden çalışıp hizmet ederim vatana,
Kendimi benzeterek arkadaşım Laz Hasan'a;
Kimbilir belki murahhas da olurdum Lozan'a;
Ah, vaktiyle niçin gitmemişim Ankara'ya?...

HALİL NİHAT

●

DEHALETNAME

— İsmail Hakkı Paşa'ya —

Dediler ki şimdi yürek dağlayan
Nafile yorulur, hem aç kalırmış;
Fakat huzurunda bir el bağlayan
Hem yağ bulabilir, hem gaz alırmış.

Şu sebeple sana olup da bende
Deryayı cûduna dalmaya geldim
Yâni dağıtılan erzaktan ben de
Ölmiyecek kadar almaya geldim.

Avutuldumsa da hoş yalanlarla
Akına gitmedim boş plânlarla
Ve bugün bir sürü aç kalanlarla
Birleşip kapını çalmaya geldim!

İşler iyileşti ama gitgide
Ne un bulabildim ne de bir pide!
Binaenaleyh ben devlethânende
Birkaç ay misafir kalmaya geldim!

FAZIL AHMET

KIT'A

Niceler mestii vahdetle «Enelhak» dediler
Niceler varlığımız büdçeye mülhak dediler
Tilkiler kaptı bütün peyniri âlemde oğul
Kargalar çünkü tutup sadece bir «Gak» dediler.

FAZIL AHMET

●

KADIN ERKEK İÇİNDİR

Kadın erkek içindir,
Erkek dahi kadının...
Yaka gömlek içindir;
Yulaf eşek içindir.

Bahar çiçek içindir,
Saat köstek içindir.
Düğme yelek içindir;
Kadın erkek içindir.
Erkek dahi kadının...
Küçük çocuk dadının,
Mahkemeler kadı'nın,

Dedikodu cadının;
Dil esiri yâdının,
İnsan eri adının...
Maymun şebek içindir,
Tasma köpek içindir,
Beşik bebek içindir;
Kahve dibek içindir;
Sevda yürek içindir;
Kadın erkek içindir,
Erkek ise kadının...

ERCÜMENT EKREM

●

MESLEK SAHİPLERİ

Bir bakkal var adı Lefter, ne de güzel tutar defter;
Veresiye isteyene: «Bıktım artık, çekil, öf...» der.

Bir aşçı var usta gayet, herkese eder riayet;
Vay haline müşterinin «Pilav yağsız» derse eğer.

Bir sütçü var Isparta'lı, sütçülerin en partalı;
Suyla besler alimallah, havada uçan kartalı.

Bir çaycı var Selmas'lıdır, gönlü bir parça yaslıdır;
Bardakları duman duman, çay ibriğiyse paslıdır.

Bir sucu var müşteriye, Terkos satar Çırçır diye;
Şeytan dürter: «Al bardağı, vur kafasına kır...» diye.

Bir dişçi var çene kırar, tekrar gitsen yine kırar;
Hem de gayet merhametle... Özene bezene kırar.

Bir kaptan var tornistansız, döner geriye apansız;
Zavallı köprü dalgınken, avlayıverir kaparsız.

Bir şair var çok sempatik, kafiye avında atik;
Bu dert yüzünden tutar da koca çizmeye der: patik.

Bir muhbir var Son Saat'te, ona malûmdur her madde;
Haber alır, gökyüzünde açılsa bir iki cadde.

Bir âlim var gayet derin, herkesten alır aferin;
Usturası gayet hafif, kalfasıdır berberlerin.

ORHAN SEYFİ

SEMTLERİN GÜZELLERİ

Ah ada'lı ada'lı;
Evi yirmi odalı.
Gençliğim zehir oldu
Seni tattım tadalı.

Ah Fener'li Fener'li,
Beli mavi kemerli.
Aşk oyununda görmedim
Senin kadar hünerli.

Ah kâfir Beşiktaş'lı,
Gül yüzü, kara kaşlı;
Seni böyle bilmezdim,
Sanırdım ağırbaşlı.

Ah güzel Göztepe'li,
Çifte inci küpeli.

Ağzımın tadı geldi,
Seni öptüm öpeli.

Aman Şişli'nin gülü,
Boyuncuğum bükülü,
Hasretin yaktı beni
Kaldı kalbimin külü.

Aman Kasımpaşa'lı,
Kaynanası maşalı.
Sana gönül bağladım,
Doğru yoldan şaşalı.

Ah Çapa'lı Çapa'lı,
Yüzü gözü kapalı,
Karanlıklarda kaldım
Sana saptım sapalı.

Ah Bebek'li Bebek'li,
Kısa kollu etekli.
Sensin kıran kalbimi
Kaldı yüreğim ekli.

Ah zâlim Üsküdar'lı,
Belâlı, çifte yârlı,
Kurtulduk bu sevdadan:
Sen kârlı, ben zararlı.

Ah Kadıköy yıldızı,
Dudağın ne kırmızı,
Gönlüm çalındı benim,
Sensin onun hırsızı.

Aman Boğazkesen'li
Yanağı çifte benli.

Sıkı fıkı dost olsak,
Konuşsak senli benli.

Aman Büyükdere'li,
Yüreciğim bereli;
Başkasında gözüm yok
Seni gördüm göreli...

ORHAN SEYFİ

●

PARAMI ÇALAN HIRSIZA

Parça parça olsun paramı çalan
Kimi gerçek dedi kimisi yalan
Dünyada görmedim böyle bir plan
Kapı kitli cüzdan cepte para yok

Gezdim İstanbul'u İzmir Ankara
Şadırvanlı Handa kaldı bu para
Bu nasıl dangadır bu ne dubara
Kapı kitli cüzdan cepte para yok

İsa değil göğe çıksın sır olsun
Alanların iki gözü kör olsun
Tarsus'ta destan hatıra kalsın
Kapı kitli cüzdan cepte para yok.

Bilsem gelmez idim ben bu Tarsus'a
Bu gamlı gönlümü koymazdım yasa
Haber verdim inzibata polise
Kapı kitli cüzdan cepte para yok

Ehlidil olanlar asla bunalmaz
Herkesin ettiği yanında kalmaz
Bu ne muammadır heç kimse bilmez
Kapı kitli cüzdan cepte para yok

Olan oldu Veysel boşuna yanma
Sana kim dedi ki uyu uyanma
Sılaya gitmeyi severim amma
Kapı kitli cüzdan cepte para yok.

ÂŞIK VEYSEL.

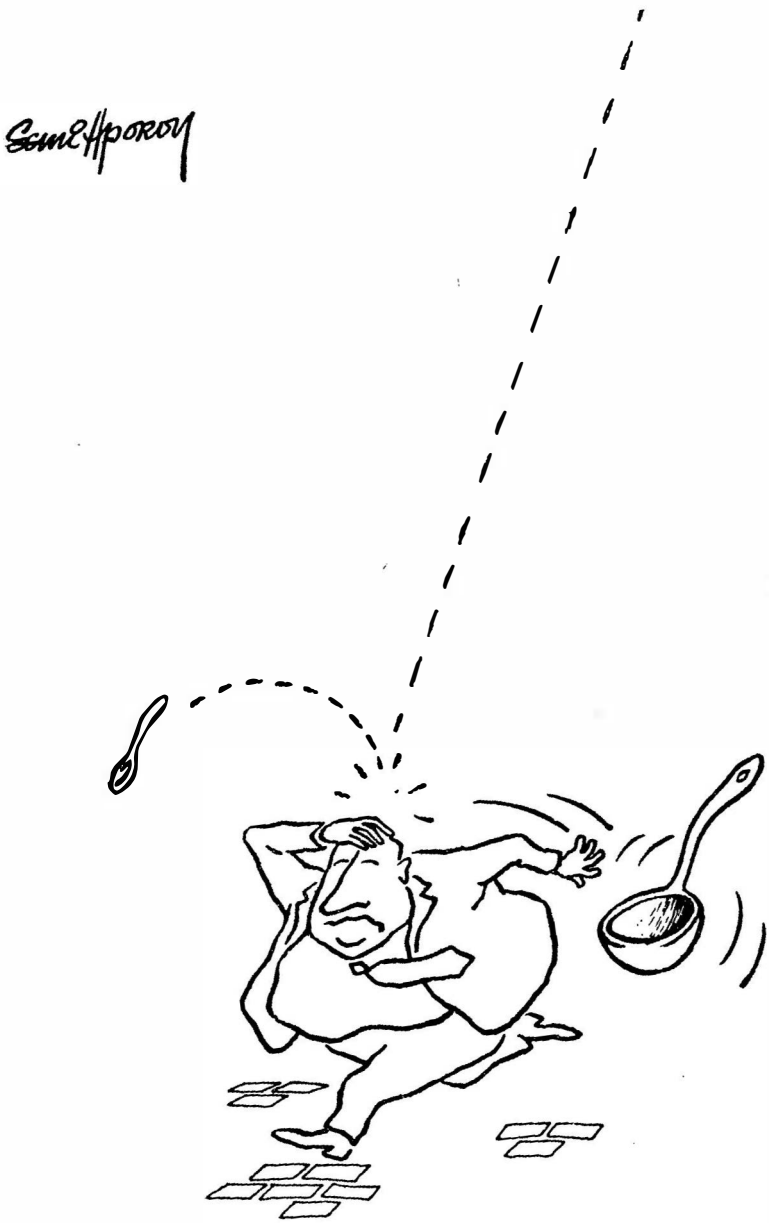
●

GEÇTİ BORUN PAZARI!

Başta kavak yelleri estiği günler hani?
Umduğumuz neşeler şerefler ünler hani?
Beklenilen alaylı, şanlı düğünler hani?
Servi gibi ümitler döndü birer iğdeye,
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğini Niğde'ye!

Sende cevher var imiş, onu herkes nebilsin?
Kimler böyle züğürdün huzurunda eğilsin,
Şöyle bir dairede müdür bile değilsin,
Ne çıkar öğrenmişsen mesafası piy diye,
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğini Niğde'ye!

Bilmem ki, ne olmaktı senin gayen, maksadın?
Fare gibi kitaplar arasında yaşadın,
Ne dansettin eğlendin, ne de sevdin kız, kadın
Kim derdi hey serseri gençliğini kıy diye,
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğini Niğde'ye!

Gönül ne çalgı ister ne eğlence, ne de dans,
Ne güzel kadınların önünde reverans,
Kapandıkça kapandı bunca yıldır kahpe şans,
İhtiyarlık gölgesi perde çekti dideye,
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğini Niğde'ye!

Fırsatı iyi kolla sakın olma dangalak,
Genç iken vur partiyi, durma, ye, keyfine bak,
Sonra iç şampanyalar, viskiler, bardak bardak
Dokunuyor üç kadeh şimdi bizim mideye,
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğini Niğde'ye!

Hasanın böreğine vaktinde yetişmeli,
Hiç durmadan gövdeye atıştırıp, şişmeli,
Yanıp da kavrulmadan mükemmelen pişmeli,
Sonra seni almazlar hiç bir yere çiy diye,
Geçti Bor'un pazarı sür eşeğini Niğde'ye!

NAMDAR RAHMİ KARATAY

●

OLUR

Sen iskarpin giyersin; ayağında nal olur,
Ben paçavra giyerim: Hint kumaşı şal olur
Günde yirmi dört saat talih yüzüne gülse
Bizim «Mahmut Yesari» bile Mahmut Bal olur,
Ne zaman ismi geçse «Ahmet Emin Yalman»ın
Bay «Nadi»nin gerdanı ibik gibi al olur,
«Muhittin Üstündağ»a Donkişot gibi çatmak
«Etem İzzet»e sorun acep neye mal olur
«Münir Hayri» ne yapsa; beste, güfte, proje,
Yüzde doksan dokuzu ancak martaval olur.

Geçende «Necip Fazıl» bir adam yarattı ki,
Kaç yüz dile çevrildi: Anlatsam masal olur.
Radyoda, tecvit üzre, üstadım «Ömer Rıza»,
Karmen operasını söylese maval olur.
Ne gün «İlyas Sami»yi görsem Tokatlıyan'da,
Hatırıma ilk gelen: Sarıkla sakal olur.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

●

OLUR MU YA?

Hey Rıza güvenme saadetine,
Gözümden sürmeyi al, olur mu ya?
Acırım doğrusu ben zahmetine,
Milletin parası mal olur mu ya?...

Bakmazsın, bilirim, sen çoğa, aza,
Zaten alışıktır miden piyaza,
Paralar bitince gelirsin yaza,
Yetimlerin hakkı bal olur mu ya?...

Şimdi fırak giyip her gün Ankara
«Londra»da viski iç kana kana,
Fakat yapışırlar bir gün yakana,
Her açık kapıdan dal, olur mu ya?...

Hem görmek lâzım mı Mister Vilson'u,
Mutlak paraların gelmiştir sonu,
Yakında satarsın gömleği donu,
Daima orada kal olur mu ya?...

Hey Rıza har vurdun harman savurdun,
Yanmıştık, büsbütün yaktın kavurdun,
Bu sefer turnayı gözünden vurdun,
Her gün başka hava çal olur mu ya?...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

●

TATLI SERT

Yüzüne vururlar ayıbını elin,
Hiç kendi suçunu gören olur mu?...
Kabahat kız olsa, etseler gelin
Acaba gerdeğe giren olur mu?

Şimdi mal devridir; böyleydi dün de;
Kürk yoksa, itibar olmaz düğünde...
Cahilin Kârun'a döndüğü günde
Bilgiye göğsünü geren olur mu?...

Kaide değişti: Sabreden derviş
Murada ermeden yoksul gebermiş.
Aslanın ağzına el atmaktır iş,
Lokmayı kolayca veren olur mu?...

Bu hasis dünyada yetmişlik ninem
Diyor ki: Altunla süslensin sinem!...
Mahşerde aylıklı olsa cehennem,
Altını cennete süren olur mu?...

Kimsesiz kaldıysan, sunulur payın,
Bilinmez gününde çıkmaz bir ayın.
Ardında dağ gibi dursa dayın
Atlatan, ipe un seren olur mu?...

Erbabı Devletle başla temasa,
Aş dolar önüne boş duran masa.
Tavsiye mektubu hiç yazılmasa,
Âlemde murada eren olur mu?...

Ey Necdet... Bahtına temmet çekili.
Gönlünde her zevkin taşı dikili.
Sen artık gülmezsen; sazlı, içkili
Karaca Ahmet'de tören olur mu?...

NECDET RÜŞTÜ EFE

●

AHMET EMİN YALMAN'A

Şu bizim dönme dolap Ahmet Emin,
Din ve imanımıza çatmadadır.
Başımız ağrımaz etsek de yemin,
(Vatan) ı on kuruşa satmadadır.

NURETTİN ARTAM

ŞARKI

Bir konce kopardım da dün akşam sarı gülden,
Yazdım bu yanık şarkıyı hasretle gönülden...
Sazlar susuyor bu gece sandalla geçerken;
Yazdım bu yanık şarkıyı hasretle gönülden...

Mehtabı görüp koyda veremler gibi solgun;
Yaşlandı güzel sevgilimin gözleri dolgun;
Aksetti denizden gecenin mâtemi durgun,
Yazdım bu yanık şarkıyı hasretle gönülden.

NURETTİN ARTAM

●

YAAAAA...

Vatan mübarektir kabuuul
Toprağı somun
Dikeni döşek
Uğrunda döğüşmeyen
Eşşoğlu eşşek
Ama ya dünyamızla birlikte başlayan sızı: Ekmek
Peki ya ekmek kadar eski vatan kadar gerçek
Ya erkekle dişi dişiyle erkek?

BEDRİ RAHMİ

SAKAL MAKAL YAHUT AFERİN OĞLUM AHMET BU YOLDA DEVAM ET

Herifçioğlu Sen Mişel'de koyuvermiş sakalı
Neylesin bizim köylü, nitsin Mahmut Makal'ı,
Esmeri, sarışını, kumralı, kuzgunî karası
Cebinde dört dilberin telefon numarası
Bir elinde telefon, bir elinde kesesi
Uyyy!... yesun oni nenesi.

BEDRİ RAHMİ

SELAM İLE HARAM

«Biz bu dünyadan gider olduk
Kalanlara selâm olsun»
Ama hep böyle gidecekse bu dünya
Kalanlara haram olsun.

BEDRİ RAHMİ

●

KUYRUKLU ŞİİR

Uyuşamayız, yollarımız ayrı;
Sen ciğercinin kedisi, ben sokak kedisi;
Senin yiyeceğin kalaylı kapta;
Benimki aslan ağzında;
Sen aşk rüyası görürsün, ben kemik.

Ama seninki de kolay değil, kardeşim;
Kolay değil hani,
Böyle kuyruk sallamak Tanrının günü.

ORHAN VELİ

RAHAT

Şu kavga bir bitse dersin,
Acıkmasam dersin,
Yorulmasam dersin,
Çişim gelmese dersin,
Uykum gelmese dersin;
Ölsem desene!

ORHAN VELİ

DELİKLİ ŞİİR

Cep delik, cepken delik,
Kol delik, mintan delik,
Yen delik, kaftan delik;
Kevgir misin be kardeşlik!

ORHAN VELİ

CIMBIZLI ŞİİR

Ne atom bombası,
Ne Londra Konferansı;
Bir elinde cımbız,
Bir elinde ayna;
Umrunda mı dünya!

ORHAN VELİ

●

EŞRAF TEKERLEMESİ

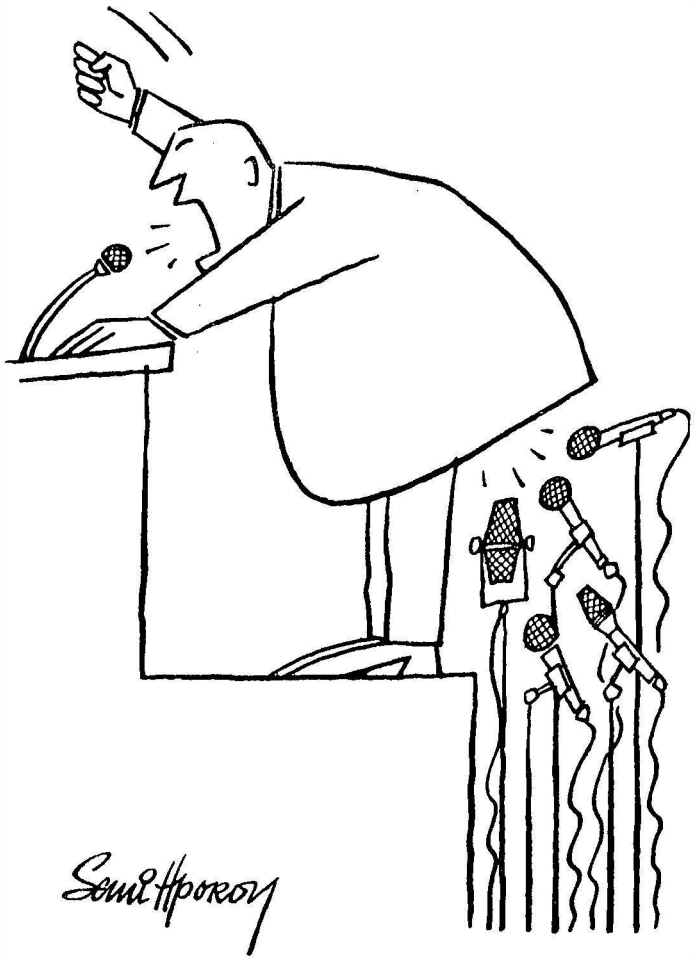
Gâvurun oğlu
Boylu mu boylu
Kürkünü giymiş
Tüylü mü tüylü
Astığı astık
Kestiği kestik
Apışıp kalmış
Mustafa Mıstık

Domuzun dölü
Deli mi deli
Curnal yazıyor
Akşam üzeri
Yazdığı yazdık
Çizdiği çizdik
Bir uzun âdem
Kafası bızdık

Köpeğin piçi
Avcı mı avcı
Bir tüfek almış
Burnumda ucu
Attığı attık
Tuttuğu tuttuk
İki mum yaktık
Seyrine baktık.

OKTAY RİFAT

●

ONLARA

Zannetme ki dâim bîşekcesine
Siz her anırdıkça huu çeker millet
Alkış beklerken siz eşşekcesine
Verir hakkınızı yuu çeker millet...

AZİZ NESİN

SORU

Ortada gezersin insanım diye,
Bir dalın, dikili ağacın mı var?
İlân versen eğer hayvanım diye,
Bir yular dikecek saracın mı var?

Ölsen... Ölemezsin, mezar pahalı,
Mutluluk göstermez ömrünün falı.
Yer keçesi olsan ya da bir halı,
Böyle sürünmekten amacın mı var?

Yoksulusun bir baş kuru soğanın,
Yansa dünya senin yoktur yorganın,
Öyleyse nedeni var mı kavganın?
Kelini örtecek bir tacın mı var?

Sen kendi kendine güvey olursun,
Onlar öz evlât, sen, üveğ olursun,
Ellinden sonra da bişey olursun,
Fingirdek bir kızın, bir bacın var mı var?

Gidersin dikine, hep bildiğine,
Uykuyu öldürdün bu gece yine,
İcra mı, haciz mi, üzüldüğün ne?
Verilecek artık harcın mı var?

Dost uğruna düşüp yere serilsen,
Ölüp ölüp yeni baştan dirilsen,
Hep özlem duyarsın dost eline sen,
Gözyaşlarından başka ilâcın mı var?

Duymadın kimseye ne haset, ne kin,
Başkaları için yeter çektiğin,
Gerekmez mi kendine söylemekliğin,
İçine dert olmuş bir acın mı var?

AZİZ NESİN

●

DÜNYA NÜFUS SAYIMI

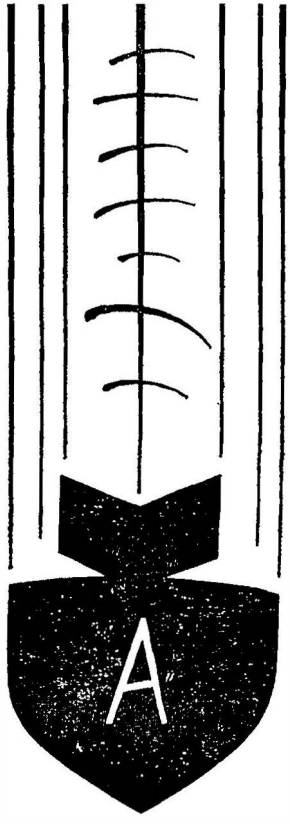
(Ay'a 25 Nisan Armağanı)

Şu balık
Şu büyük
Şu küçük
Geç efendim geç

Şu adam
Şu atom
Şu capon
At efendim at

Kocalar oğlan çocuklar bekler
Şu kalem
Şu defter
«Yaz efendim yaz».

S. ALDANIR

A

TAVLA ŞAMPİYONU

Yaşasın
Kazandınız bu partiyi de
Oyun üstüne oyun
Mars üstüne mars yaptınız
Her elde en güç kapıları açtınız
Yok ustalığınıza diyecek
Ne güzel de geliyor zarınız
Memleket gibi hep yek
Vatan gibi düşeş
Millet gibi gele.

S. ALDANIR

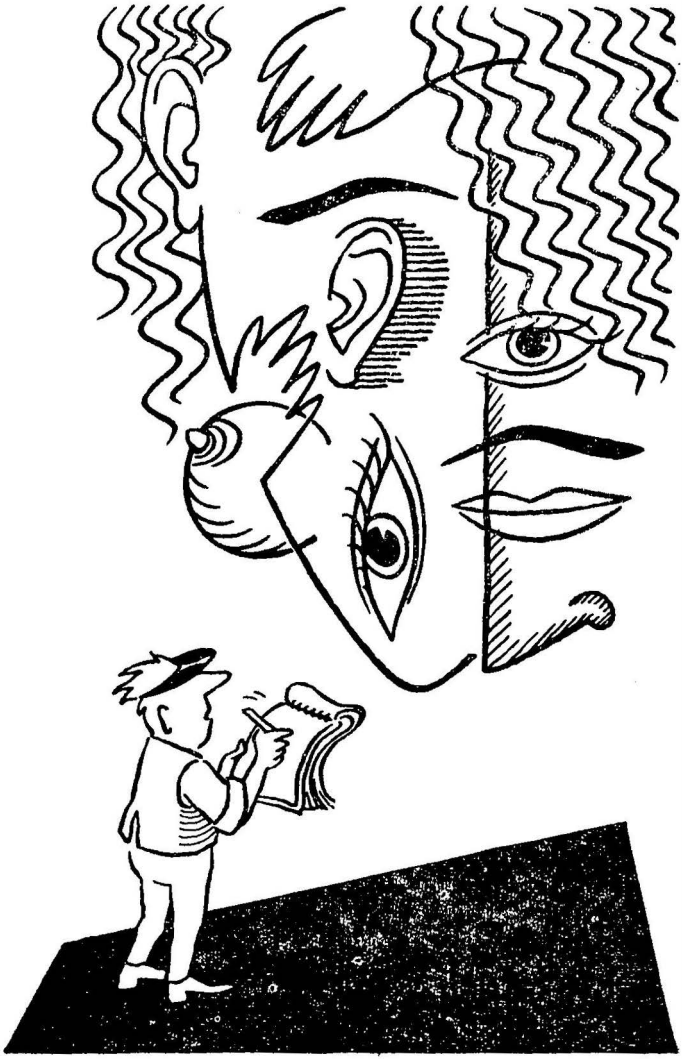
●

İP

İki cambaz bir ipte oynamaz
Bir ipte bir sürü cambaz
Hilebaz, madrabaz, kumarbaz

İki cambaz bir ipte oynamaz
Bir ipte bir sürü cambaz
Ateşbaz, işvebaz, hokkabaz
İp niye kopmaz
Zampok eyin pi

ORHAN M. ARIBURNU

SU TESTİSİ

Malın mülkün göz önünde
Pembe fistanın dizinde
Birgün kadillaktasın
Birgün buyikte
A hoppa kız
A şımarık
A testisi kırık.

ORHAN M. ARIBURNU

ŞİFRE

Kaşın şifre
Gözün şifre
Gülmen konuşman şifre

Yaradan şifre yaratmış
Seni çözmek için
Şifre müdürü mü olmalı

ORHAN M. ARIBURNU

LÂLELİ

Lâleli lâle kokar
Lâlelimden
Lâleliden geçilir de
Lâlelimden geçilmez.

ORHAN M. ARIBURNU

HACİVATIN EVİ

Hacivat'ın evi
Köşede ufaraktan
Bir tüfek atımı duraktan
Kapı pencere elekten
Döşemeler zemberekten
Dökülmekten
Sökülmekten
İncelmiş süprülmekten

SALÂH BİRSEL

●

BİRİGİTTE BARDOT

Soyun kızım soyun bakalım ne olacak?
Dövme Tokat bakırı gibi bacak.
Düşsün Havva anamızın son yaprağı
Kopar da Âdem babaya elmayı ver.
Hiç niyeti yok, uyur adam gölgede,
Güneş denizlerinde ayaklarını göster,
Düşlerinde baştan çıkar adamı.
Bir de şu var sen soyunurken a yosma,
Bizim Altındağlı gecekondu çocukları
Sinema kapısında,
Bilet satıyordular karaborsa
Aman Allah, tam senin resminin önünde,
Suç üstü yakalandılar,
Bir araba sopa,
Sen çırılçıplak soyunduğunda.

CEYHUN ATUF KANSU

●

MUALLA

Kaşından, gözünden bahsederdim
İşinden, gücünden bahsederdim
Tatlı dilli
Karanfilli
Alımlı, çalımlı
Canım cicim Mualla
Oh, oh, ne alâ.

MEHMET KEMAL

KOLTUKNAME

Şehir Bağdat,
Duvar bağdadî;
Koltuk maroken
Adam adî.
Oldu mu yani!

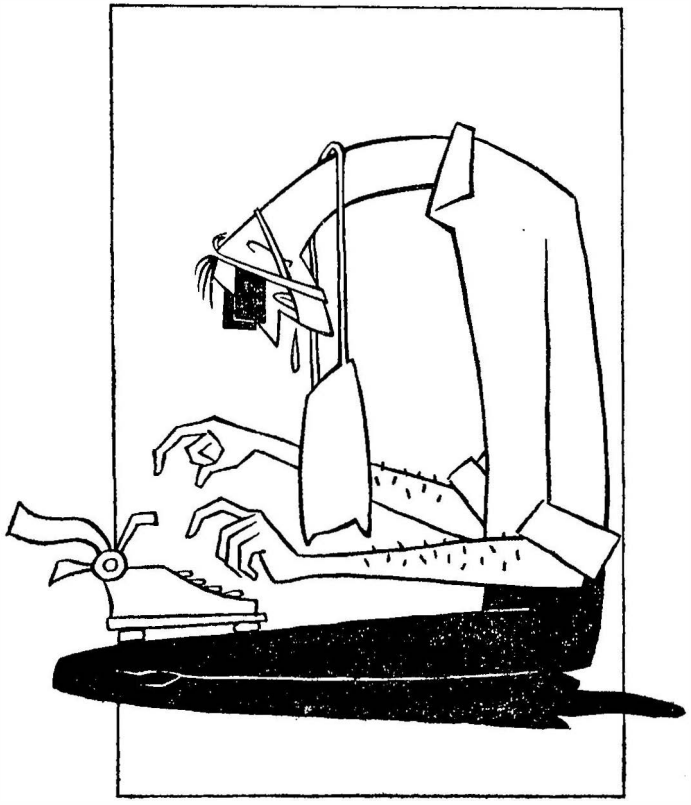
MEHMET KEMAL

ŞECERE

Dedenin adı Satılmış
Babanın adı Satılmış
Seninki Satılmış
Ben senin sülaleni bilirim
Satılmış oğlu satılmış.

MEHMET KEMAL

●

KÜHEYLAN

Yasak masak istemez
Bol yem dökün önüne
Tok tutun o yazarı
Esner geviş getirir
Almaya görün bir de
Boynundan torbasını
Kişner şahlara kalkar
Çifteyle yıkar vallah
Tavla duvarlarını.

NECATİ CUMALI

●

DOLAP BEYGİRİ

Kolay gele bay beygir
marifet dönmede değil
döndürendedir
dönmek döndürmekten gelir
döndürmek dönenden gelir
döndüren dönmeden gelir
dönme beygirden gelir
beygir dolaptan gelir
dolap beygirden gelmez
bu ne acaip iştir
içyüzünü kimse bilmez

SUAT TAŞER

ŞU ALLAH'IN İŞLERİ

Sülüğü yaratan Allah
bal arısını eşek arısını
karşıki doktorun karısını
bizim müdürü
iti çakalı kurdu
leş kargasını bülbülü
Dürdane kızı
Dürdane kızın memelerini
Sonra da beni

Allah Allah

SUAT TAŞER

BÜROKRASİ

Kim ne derse desin firen bürokrasidir.
Cücelerle kolkola giren bürokrasidir.
Bilenler bilmeyene anlatmalı bu yolda
Bence en yavaş giden tiren bürokrasidir.

ÖZDEMİR ASAF

●

SADRAZAMIN SOL KULAĞI

Sadrazam Hazretlerinin sol kulağı kaşınır
Kaşınır babam kaşınır
Sadrazam dediğim bir ulu kişi
Oturmuş da memleketi düşünür

Kaşınmak kulağın ödevi
Düşünmek sadrazamın
Gelgelelim bizde
Sadrazam kaşınır
Kulak düşünür

ÜMİT YAŞAR

ODUNNAME

Kıymetini yeni yeni anladık
Bağışla bizleri aman ey odun
Bak! sayende ısınmağa başladık
Sen yoksan halimiz yaman ey odun!

Kim gittiyse; Arap'tan yüz bulmadı
Memlekette damla petrol kalmadı

Umutlar, hayaller gerçek olmadı
Biz olduk sonunda yanan ey odun!

Hem çok boldun hem ucuzdun vaktiyle
Satarlardı seni eşek yüküyle
Daha pahalanma merhamet eyle
Bari yaza kadar dayan ey odun!

Atmışken vaktiyle seni köşeye
Şimdi muhtaç olduk kuru meşeye
Tutuşup gark ettin bizi neşeye
Minnettar sana bu vatan ey odun!

Alevin, ateşin çabuk bitse de
Oduncu vermeye çok naz etse de
Çıkma sobamızdan yan tüte tüte
Ey biraz kül, biraz duman, ey odun!

Alan katlanmalı zora istersin
Durmadan yanmağa para istersin
O da yetmez, tahta çıra istersin
Yine de makbulsün inan ey odun!

Kurunun yanında yanar yaşın da
Fakir yazdan başlar koşar peşinde
Ayrı bir güzellik var ateşinde
Az gelir sana bu destan ey odun!

ÜMİT YAŞAR

LE GRAND PARMAK LA PORTE

Sevgili Şermin, Hayrünnisa, Saadet hanım;
Bu memlekette aydın karı yok! diyen efendiler;
Geçerken şöyle bir uğrayın perşembeleri,
Vallah tonuzla sidik yarışı eder...
Mozart hatırlatınca da, Betehoven ezber;

Matmezelinden mandolin dersi almış kadın
Heykel hususunda alkışı milyon değer;
Şahitler: Dökümcü İzak'la Despieau'nun baldızı,
canım...

Sen kim oluyorsun, ben kim oluyorum, o kim
oluyor?
Ayaküstü Verlaine, yatağa girince Beaudelaire...
Dikkat edin, pörsümesin kavçuk memeleri,
Şurasına yastık, burasına minder...
Bedri Rahmi'ymiş, Balaban'mış... boş verir öyle
şeylere;
Salvador Dali'yi sokakta görmüş kadın!
Gitse gitse Muhsin'e gider,
Dümbüllü'ye gitmez tabiî
Comèdie-Française seyretmiş kadın.
Le grand parmak la porte, yaa, ne sandın?
Gâvurun ruhunu bilirmiş meğer!
Sanatsever, oğlansever, kızsever...
Kendisi kısır, kocası hadım.

Ne de olsa Avrupa görmüş kadın!

METİN ELOĞLU

ÇİLİNGİR SOFRASI

Bu zıkkımın yanında
Arnavut ciğeri ister bir
Çiroz salatası ister, iki
Cacık ister üç
Adalet müsavat hürriyet demiye
Sadece yürek ister

METİN ELOĞLU

XAVİER CUGAT

Amma da yaptın şıllık kız,
Dağlıysak insan değil miyiz yani?
Koyunları sattık; vurduk üç bini,
Öküzleri sattık; vurduk beş bini,
Bu parayı mezara mı götüreceğiz?

Hele gel seni vizon pöstekilere saram,
Koluma takıp Kervansaray'a gidem,
Sana Chât-Noire'lar alam mı?
Koklıyanın burnu düşsün.
Joze İturbi'den Xavier Cugat'dan
Sana pilâk alam mı?
O çalsın sen tepindur...
Seni eşek sütünden banyolara yatırıp
Camel'ini binliklerle yakam mı?

Naylon'una ne verem?

METİN ELOĞLU

●

MEZARTAŞI FATURASI

Kürk buldu külot bulamadı
Pasta buldu ekmek bulamadı
Gözü kör olsun böyle yaşamanın
Umduğunu bulamadı
Öyle seviyordu ki sevişmeyi
Altmış yıl yaşadı da Leylâ'nın kızı
Kimseye yâr olmadı

HASAN HÜSEYİN

●

MANİLER

Para benim, şan benim
Hamam benim, han benim
Meb'usluğun forsu da
Tenimdeki can benim!

Melon şapka başımda
Gözüm de hoş, kaşım da
Meb'us diye yazsınlar
Yarın mezar taşımda...

SİYAMİ ÖZEL

●

ÜÇ PERDELİK KOMEDİ

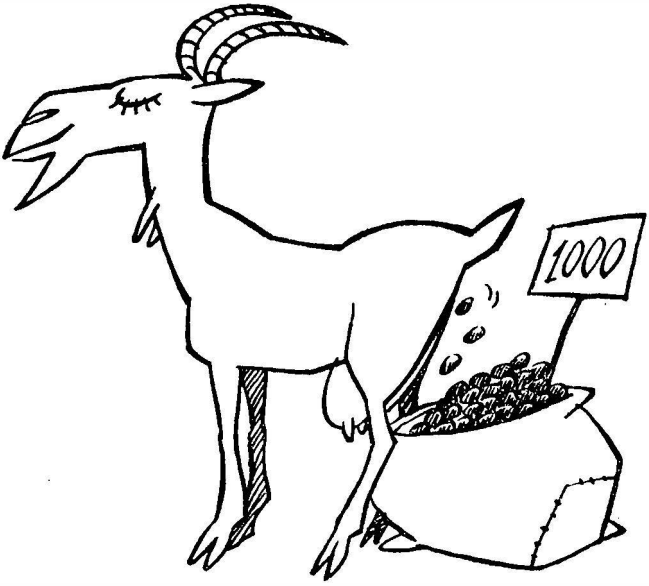
— Jartiyerimi çözmeye yardım et biraz!
Sağda iskarpin...
Solda çorap...
Yanda gömlek...

— Ah!... oh!... Hayatım!...
Sağda sütyen...
Solda mendil...
Yanda şey...

— Tarağını verir misin, geç kaldım!...
Sağda pudra...
Solda ayna...
Yanda ruj...

ŞEMSİ BELLİ

●

ZEYTİNNAME

Kırk yıllık bir dosttun yitirdik yazık,
Soğanla hısımdın ekmeğe azık...
Yenir cinsten değil attığın kazık
Yaptığından utan sele zeytini!

Fakirlik bezdirdi şeytana uydun,
Şarküteri denen yerleri duydun,
Yoksul soframıza bir tekme vurdun,
Sen de löküs oldun sele zeytini.

Millet aş eylerken ayranla tostu,
Duyduk vitrinlere sermişsin postu

Sosyeteden seçer olmuşsun dostu,
Buruşuk yüzünle sele zeytini.

Şakaya gelmezsin yok solun sağın,
Kendinden ucuza gidiyor yağın.
Helâl olsun kırıt çağ senin çağın,
Fiyatınla öğün sele zeytini.

Tahtından indirdin seksenlik eti
On sayı farkıyla aldın bu seti,
Kimsenin kalmadı benzi beti
Geç bizle dalganı sele zeytini!

VEDAT SAYGEL

●

PARSEL

İndim yârin bahçesine
Parsellenmiş.

E. TOKMAKÇIOĞLU

●

AHMET HAŞİM'E NAZİRE

Ağır ağır gideceksin bu caddelerden
Ellerinde içi boş bir yığın file, sepet
Ve bir zaman bakacaksın fiyatlara ağlayarak

Ucuzluk kalmadı, pahalılık gittikçe artmakta
Kar gibi eriyen maaşını seyret ki hayal olmakta
Eğilmiş vitrinlere yanar durmadan yanar gönüller

Durur cepte alev gibi protestolu senetler
İçin mi yandı, neden uçup gitti umutlar?

Bu bir gizli sırdır ki ruha dolmakta
Şu dargelirliyi seyret ki perişan olmakta.

ERHAN TIĞLI

RAHAT KOLTUK

Oh bir rahat koltuk, aman maroken olsun,
Stili makamın, söyleyin Lui Kenz olsun.

Her gelen önümde, el pençe divan dursun,
İşimiz maslahat, gelenler şöyle dursun.

Kahve söyleyin, köpüklü, okkalı olsun,
Piyasada yoksa, kavrulmuş nohut olsun.

Baylar işimiz oh, sabahtan akşama laklak,
Mekânımız rahat, git kendi işine bak.

Kimsenin sözü yok, yerimizden memnunuz,
İktidar düşmedi, onların memuruyuz.

MEHMET SEMİH

ŞAİRLER SÖZLÜĞÜ

EŞREF (1847 — 1911)

1847'de Manisa'da doğdu. Manisa Hatuniye Medresesi'ne devam etti, burada Arapça ve Farsça öğrendi. Kâtip sınıfına girerek, malmüdürlüklerinde çalıştı. İstanbul'a gelip, kaymakamlık sınavına girdi, (1878). Yurdun çeşitli bölgelerinde kaymakamlık yaptı. Yazdığı bir hicviyeden ötürü, Gördes kaymakamı iken tutuklandı, İstanbul'da mahkûm edildi. Cezası bitince, yine hiciv yazmayı sürdürdü. Bu yüzden Mısır'a gitmek zorunda kaldı (1903). Uzun süre sürgünde kaldı. 1911'de Manisa'da öldü.

ABDÜLHAK HAMİT TARHAN (1851 — 1937)

1851'de İstanbul'da doğdu. Tanzimat dönemi şairlerimizdendir. Bir süre okula gitti, daha sonra öğrenimini özel olarak sürdürdü. Ağabeyiyle Fransa'ya gidince, orada bir okula yazıldı (1862). Bir buçuk yıl sonra yurda döndüler, bu kez Robert Kolej'e girdi. Bab-ı Âlî Tercüme Odası'nda memurluğa başladı, (1865). Babası İran'a elçi atanınca onu da götürdü, (1866). Babası ölünce yurda döndü. Bir ara yine memurluk yaptı.

1871 - 1912 yılları arasında elçilik ve konsolosluk görevlerinde bulundu. 1928'de İstanbul Milletvekili seçildi. 1937'de öldü.

İSMAİL SAFA (1867 — 1900)

1867'de Mekke'de doğdu. Babası Mehmed Behçed Bey, Hicaz Mektupçusuydu. 1876'da Darüşşafaka'yı bitirdi. Edebiyat öğretmenliği yaptı. Hükümet aleyhine yazılarından ötürü II. Abdülhamid tarafından Sivas'a sürüldü. Sürgünlüğü sırasında Sivas'ta öldü.

TEVFİK FİKRET (1867 — 1915)

1867'de İstanbul'da doğdu. İlk öğrenimine Mahmudiye Rüştiyesi'nde başladı, Galatasaray Sultanisi'ne devam etti. Okulu birincilikle bitirince, (1888), Hariciye Nezareti İstişare Odası'na alındı. Bu görevinden ayrılarak, öğretmenlik yapmaya başladı. Dergilere şiir yazması bu döneme rastlar. Edebiyat-ı Cedide topluluğunun başında bulundu. «Servet-i Fünûn» dergisi hükümet tarafından kapatılınca, Robert Kolej'de Türkçe dersleri verdi. 1898'de İsmail Safa'nın evinde bir toplantıda yakalandı, tutuklandı. 1908 Meşrutiyeti'nden sonra Hüseyin Cahit Yalçın'la «Tanin»i kurdular. Gazetenin tutumunu beğenmediği için ayrıldı. 1915'de İstanbul'da öldü.

RIZA TEVFİK (1869 — 1949)

1869'da Edirne'de doğdu. Babası kaymakamdı. İlk ve orta öğrenimini yurdun çeşitli bölgelerinde tamamladı. Mülkiye'de okudu. Yüksek tahsilini Tıbbiye'de bitirdi, (1899). İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne girdi, (1907). Danıştay Reisliği, Darülfünun'da Felsefe Müderrisliği yaptı. Maarif Nazırı oldu, (1918). «Sevr Antlaşması»na imza atanlardan biridir, (1918). «Yüz ellilikler» listesine alındı, yurt dışına sürgüne gönderildi, (1922). Yirmi bir yıllık sürgünlüğü Ürdün ve Lübnan'da geçti. Af ilan edilince yurda döndü, (1938). 1949'da İstanbul'da öldü.

MEHMET AKİF ERSOY (1873 — 1936)

1873'te İstanbul'da doğdu. Fatih Medresesi müderrislerinden İpekli Mehmet Efendi'nin oğludur. Babasından Arapça ve Farsça öğrendi. Fatih Rüştiyesi'ni, İstanbul İdadisi'ni bitirdi. Yüksek öğrenimini Halkalı Baytar Okulu'nda tamamladı, (1894). Eşref Edip'le, «Sırât-ı Müstakim», «Sebil-ür-Reşad» dergilerini yayımladı. Halkalı Ziraat Okulu'nda edebiyat okuttu. Birinci Dünya Savaşı'nda, Almanya'ya inceleme gezisine gönderildi, (1915). Bir ara Mısır'a giderek, Türk Edebiyatı dersleri verdi. 1936'da İstanbul'da öldü.

NEYZEN TEVFİK KOLAYLI (1879 — 1953)

1879'da Bodrum'da doğdu. İzmir İdadisi'ndeki öğrenimini yarıda bıraktı. Kendi kendini yetiştirdi. İzmir'de Şair Eşref'le tanıştı. Şiirler yazmaya başladı. İstanbul'a geldi. Mehmet Akif Ersoy'dan Fransızca dersleri aldı. 1908'de Mısır'a gitti. Yurda dönünce, sefil bir yaşam sürdürdü. 1953'te İstanbul'da öldü.

HALİL NİHAT BOZTEPE (1882 — 1949)

1882'de Trabzon'da doğdu. Trabzon Askerî Rüştiyesi ve İdadisi'ni bitirdi. Düyun-u Umumiye İdaresi'ne memur oldu. Gümüşhane (1927 - 1931), Trabzon (1931 - 1946) yılları arasında milletvekilliği yaptı. 1949'da İstanbul'da öldü.

FAZIL AHMET AYKAÇ (1884 — 1967)

1884'te İstanbul'da doğdu. Gümüşhane Rüştiyesi, Musul İdadisi, İstanbul Fransız Liselerinde öğrenim gördü. Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık Bölümüne devam etti. Paris'teki Sciences Politiques Okulu'nda mektupla yüksek öğrenimini tamamladı. Yirmi yıl öğretmenlik yaptı. 1927'de Elazığ Milletvekili seçildi. 1967'de İstanbul'da öldü.

ERCÜMENT EKREM TALÛ (1888 — 1956)

1888'de İstanbul'da doğdu. Recaizade Mahmut Ekrem Bey'in oğludur. Galatasaray Lisesi'ni bitirdi, (1905). Öğrenimini Paris'te sürdürdü. Hukuk Fakültesi'nde okudu, Matbuat Müdürlüğü, Cumhurbaşkanlığı Başkâtipliği (1924), Varşova Elçilik Müsteşarlığı görevlerinde bulundu. Birçok yüksek okulda dersler verdi. Son görevi, Sular İdaresi Yönetim Kurulu Üyeliğidir. 1956'da İstanbul'da öldü.

ORHAN SEYFİ ORHON (1890 — 1972)

1890'da İstanbul'da doğdu. Albay Emin Bey'in oğludur. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Hukuk Fakültesi'ni bitirdi, (1913). Bir süre memurluk yaptı. Gazeteciliğe başladı. Yazın ve gülmece dergileri çıkardı. 1946'da Zonguldak Milletvekili seçildi. «Beş Hececiler»den biridir. 1972'de Istanbul'da öldü.

ÂŞIK VEYSEL ŞATIROĞLU (1892 — 1973)

1892'de Sivas'ta (Sivrialan Köyü) doğdu. Yedi yaşında gözlerini kaybetti. Babasının aldığı sazla zamanını geçirdi. 1931'den sonra tanınmaya başladı. Bir süre Arifiye ve Hasanoğlan Köy Enstitülerinde halk türküsü öğretmenliği yaptı. 1973'te Sivas'ta (Sivrialan Köyü) öldü.

NAMDAR RAHMİ KARATAY (1896 — 1953)

1896'da Konya'da doğdu. Uzun yıllar öğretmenlik yaptı. Bursa Lisesi'nde Felsefe, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nde Türk Dili ve Edebiyatı okuttu. Birçok dergi ve gazetede taşlamaları yayımlandı. 1953'te İstanbul'da öldü.

YUSUF ZİYA ORTAÇ (1896 — 1967)

1896'da İstanbul'da doğdu. Vefa İdadisi'ni bitirdi. Darülfünun'un açtığı sınavı kazanıp, İzmit Sultanisi edebiyat öğretmeni oldu, (1915). Sular İdaresi Yönetim Kurulu üyeliği, Ordu Milletvekilliği (1950 - 1954) görevlerinde bulundu. Orhan Seyfi Orhon'la «Akbaba»yı yayımladılar. «Beş Hececiler»den biridir. 1967'de İstanbul'da öldü.

FARUK NAFİZ ÇAMLIBEL (1898 — 1973)

1898'de İstanbul'da doğdu. Süleyman Nazif Bey'in oğludur. Orta öğrenimini Bakırköy Rüştiyesi'nde tamamladı. Hadika-i Meşveret İdadisi'ni bitirdi. Tıp Fakültesine girdiyse de öğrenimini yarıda bıraktı. Öğretmenlik yaptı, (1922). Bu görevi Kayseri, Ankara, İstanbul'da sürdü. 1946'da İstanbul Milletvekili seçildi. Milletvekilliği 27 Mayıs 1960'da sona erdi. Tekrar şiire döndü. Bir dinlenme gezisi sırasında, Samsun gemisinde geçirdiği kalp krizi sonucu, 8 Kasım 1973'te öldü.

NECDET RÜŞTÜ EFE (1900 — 1969)

1900'de İstanbul'da doğdu. Vefa Lisesi'ni bitirdi. İ. Ü. Tıp Fakültesi'ne devam etti. Hastalığı nedeniyle okulu bitiremedi. Bankalarda ve sigorta şirketlerinde çalıştı. Uzun süre mizah dergilerinde taşlamalar yazdı. 1969'da İstanbul'da öldü.

NURETTİN ARTAM (1900 — 1958)

1900'de İstanbul'da doğdu. İstanbul Sultanisi'ni bitirdi. Birinci Dünya Savaşı sırasında askerlik yaptı, yirmi ay kadar esir kampında kaldı. 1920'de İstanbul'a döndü. Öğretmenlik yaptı. Ankara'da, Basın Yayın Genel Müdürlüğü'nde çalıştı. Ankara Radyosu'nda program hazırlayıcılığı görevinde bulundu, «Radyo Gazetesi»ni yönetti ve sundu. «Vatan», «Ulus», «Akbaba» gazete ve dergilerinde yazılar yazdı. 1958'de Ankara'da öldü.

BEDRİ RAHMİ EYÜBOĞLU (1913 — 1975)

1913'te Giresun'da doğdu. İlk, orta ve liseyi Trabzon'da tamamladı. İ.D.G.S. Akademisi'ne girdi. Akademiyi bitirince Fransa'ya gitti, iki yıl Paris'te kaldı. Yurda dönünce, D.G.S. Akademisi'ne öğretim görevlisi oldu. 1975'te İstanbul'da öldü.

ORHAN VELİ KANIK (1914 — 1950)

1914'de İstanbul'da doğdu. İlk öğreniminin dört yılı Galatasaray Lisesi'nde geçti, beşinci sınıfı Ankara'da okudu, (1925). Ankara Gazi Lisesi'ni bitirdi. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümüne girdi. Bir süre memurluk yaptı. Milli Eğitim Bakanlığı Tercüme Bürosu'nda çalıştı. «Yaprak» dergisini çıkardı. Garip şiir akımının öncülerinden biridir. (Birinci Yeniciler). 1950'de Ankara'da öldü.

OKTAF RİFAT HOROZCU (1914 —)

1914'te Trabzon'da doğdu. Babası şair Samih Rıfat Bey'dir. Ankara Erkek Lisesi'ni bitirdi. Maliye Bakanlığı hesabına Paris'e gönderildi. Paris'te Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne devam etti. Yurda dönünce, Basın Yayın Genel Müdürlüğü'nde çalıştı. İstanbul'da, Devlet Demiryolları avukatlığı yaptığı sırada bu görevinden ayrıldı, (1973). Sedat Simavi Vakfı Edebiyat Ödülü'nü kazandı, (1981).

AZİZ NESİN (1915 —)

1915'te İstanbul'da doğdu. Kuleli Askeri Lisesi, Harp Okulu'nu (1937) bitirdi. Bir süre subaylık yaptı. Üsteğmenken kendi isteğiyle ordudan ayrıldı. Yazarlığa başladı. Sabahattin Ali'yle «Markopaşa»yı çıkardılar. Bu dergi kapandıkça, ad değiştirip, tekrar aynı içerikte yayımlanıyor-

du. «Zübük» (1962) dergisini tek başına çıkardı. Düşün Yayınevi'ni kurdu, (1956). Şimdiye dek yapıtları yirmi beş dile çevrildi. Girdiği uluslararası mizah hikâyeleri yarışmasında altı birincilik ödülü aldı. Yapıtları yetmişin üzerindedir.

S. ALDANIR (1915 —)

1915'te İstanbul'da doğdu. Birçok gülmece dergisinde taşlamalar yazdı. Uzun zamandır yazmıyor.

ORHAN MURAT ARIBURNU (1918 —)

1918'de İstanbul'da doğdu. Babası subaydı. Öğrenimini Samsun, Trabzon, Erzincan, Adana' da sürdürdü. Bursa Askerî Lisesi'ne girdi, sonra öğrenimini Haydarpaşa Lisesi'nde sürdürdü, (1938). Hukuk Fakültesi'nde okudu. Askerden dönünce, Edebiyat Fakültesi'ne devam etti, (1943-1944). Sinemacılığa başladı. Şairliğinin yanı sıra senaryo yazarlığı yapmaktadır.

SALÂH BİRSEL (1919 —)

1919'da Bandırma'da doğdu. İzmir Erkek Lisesi (1937), İ. Ü. Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümünde yüksek öğrenimini tamamladı, (1948). İstanbul, Nişantaşı Ortaokulu'nda Fransızca öğretmenliği yaptı. Bankacılık, İş Müfettişliği, E. Fakültesi Kitaplık Müdürlüğü görevlerinde bu-

lundu. Ankara'da, Türk Dil Kurumu, Yayın Kolu Başkanlığı yaptı. A. Ü. Basımevi Müdürlüğü'nden emekli oldu.

CEYHUN ATUF KANSU (1919 — 1978)

1919'da İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdi (1944). Çocuk Hastalıkları uzmanı olduktan sonra, Ankara'da Turhal Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü ile Etimesgut Şeker Fabrikası kuruluşlarında doktor olarak çalıştı. 1978'de Ankara'da öldü.

MEHMET KEMAL (1920 —)

1920'de Ankara'da doğdu. Ankara Erkek Lisesi'ni bitirdi, (1940), A. Ü. D. ve Tarih Coğrafya Fakültesi Felsefe Bölümü'nde okurken, Ticaret Bakanlığı'nda da memurluk yapıyordu. 1939'da başlayan gazeteciliği, 1945'te parlamento muhabirliğiyle devam etti. Halen gazetecilik yapmaktadır.

NECATİ CUMALI (1921 —)

1921'de Florina'da doğdu. Orta öğrenimini İzmir'de, yüksek öğrenimini Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde tamamladı, (1941). Bir ara avukatlık ve memurluk yaptı, (1945-1947). İstanbul Radyosu'nda görev aldı. «Değişik Gözle» 1957 «Sait Faik Hikâye Armağanı»nı kazandı.

SUAT TAŞER (1919 — 1982)

1919'da İstanbul'da doğdu. İlkokulu Kırşehir'de okudu, ortaokulu Ankara'da, liseyi İstanbul'da okumaktayken, Ankara Devlet Konservatuvarı'na geçti. Konservatuvarın Tiyatro Bölümü'nde okudu. Devlet Tiyatrolarında aktörlük, rejisörlük, Ankara Radyosu'nda spikerlik, Ege Üniversitesi G. S. F. Tiyatro Bölümü'nde öğretim üyeliği yaptı. 1982'de İzmir'de öldü.

ÖZDEMİR ASAF (1923 — 1981)

1923'te Ankara'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Galatasaray ve Kabataş Liselerinde tamamladı, (1942). Bir ara Hukuk Fakültesi'ne devam etti. Yüksek öğrenimini yarıda bıraktı. Gazeteciliğe başladı. «Tanin», «Zaman», v.b. gazetelerde çevirmenlik yaptı. «Sanat Basımevi»ni kurdu. 1981'de İstanbul'da öldü.

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN (1926 —)

1926'da Tarsus'ta doğdu. İlkokulu Eskişehir'de, ortaokulu Konya'da okudu, Eskişehir Ticaret Lisesi'ni bitirince bankacılığa başladı. Adana, Ankara, İstanbul'da çalıştı. İş Bankası Sanat Danışmanlığı görevindeyken emekli oldu.

METİN ELOĞLU (1927 —)

1927'de İstanbul'da doğdu. Bulgurlu, Kısıklı ilkokulu, Üsküdar Sultantepe Ortaokulu'nu bitirdi. İ.D.G.S. Akademisi'ne girdi, (1943 - 1947). Akademiyi bitirmeden askere alındı. Askerliğinden sonra «Yeni Dergi»yi yayımladı. Bu dergiyi ancak üç sayı çıkarabildi. Bir süre memurluk yaptı, (1952). Halen ressam, dekoratör olarak çalışmaktadır.

HASAN HÜSEYİN KORKMAZGİL (1927 — 1984)

1927'de (Gürün) Sıvas'ta doğdu. Niğde Ortaokulu, Adana Erkek Lisesi'nde okudu. Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Edebiyat bölümünü bitirdi, (1950). Maraş'ın Göksun ilçesinde Türkçe öğretmenliği yaptı. 27 Mayıs'tan sonra «Akis» dergisinde çalıştı. «Form» dergisini yönetti. Çeşitli dergi ve gazetelerde yazılar yazdı. Ankara'da öldü.

SİYAMİ ÖZEL (1927 — 1981)

1927'de Tekirdağ'da doğdu. Babası subaydı. Eğitimini çeşitli kentlerde yaptı. Kastamonu Lisesi'ni bitirdi. «Yeni İstanbul» gazetesinde yayımlanan bir röportajı onu yazına ve gazeteciliğe itti. Hikâyeler yazdı, daha sonraki dönemlerde şiir ve taşlamaya ağırlık verdi. «Akbaba» dergisinde taşlamaları yayımlandı. 1981'de Kastamonu'da öldü.

ŞEMSİ BELLİ (1929 —)

1929'da Arapkir'de doğdu. Haydarpaşa Lisesi'ni bitirdi. Yüksek öğrenimini, Ankara Hukuk Fakültesi'nde tamamladı, (1956). Gazetecilik ve öğretmenlik yaptı. Bir ara Birlik Partisi Genel Sekreterliğinde bulundu. Şiir ve taşlamanın yanı sıra öykü yazmaktadır.

VEDAT SAYGEL (1931 —)

1931'de Giresun'da doğdu. İlkokulu İstanbul'da bitirdi. Hayata atıldı. Bazı gazete ve dergide hikâyeler yazdı. «Akbaba»da yazmaya başladı. 1979'da «Uluslararası Altın Kirpi Yarışması»nda ikincilik ödülü, «Gümüş Kirpi»yi aldı.

ERDOĞAN TOKMAKÇIOĞLU (1934 —)

1934'te Şarköy'de (Tekirdağ) doğdu. İzmir Lisesi'ni bitirdi (1951). İstanbul ve Ankara gazetelerinde çalıştı. Serbest yazarlık ve gazetecilik yapmaktadır.

ERHAN TIĞLI (1941 —)

1941'de Nazilli'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini Nazilli'de tamamladı. İ. Ü. E. Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. «Akbaba»da sürekli olarak yazmaya başladı. Şimdi, Nazilli'de edebiyat öğretmenliği yapmaktadır.

MEHMET SEMİH (1952 —)

1952'de İstanbul'da doğdu. İlkokulu beş ayrı okul değiştirerek bitirdi, (1964). Bir yıl ortaokula devam etti. Ortaöğrenimini yaparken hayata atıldı. Türlü iş kollarında çalıştı. Sanata şiirle başladı. 1976'dan sonra gülmeceye yöneldi. Mizah hikâyeleri yazdı. 1976 «Uluslararası Altın Kirpi» ve «Sviştov Kenti Özel Ödülü», 1979' da ise «Ulusal Nasreddin Hoca Gülmece Öykü Yarışması»nda II. Mansiyonu aldı.

Milliyet YAYINLARI

TATİL KİTAPLARI
GÜLMECE DİZİSİ: 15

MEHMET SEMİH
Gülmece Şiirler Antolojisi

Birçok taşlamacı, heccav ve yergici yetiştirmiş olan toplumumuzda sanat dalları arasında belki de en önemli yeri "Mizah Şiirleri" alır.

Yazıldığı çağa tanıklık eden ve genellikle yaşanan dönemi alaycı bir yaklaşımla eleştiren ya da yeren bu şiirler, her zaman halkın en zor günlerinde yaşama sevinci olmuş direnç kaynaklarıdır.

Adını gülmece öyküleriyle duyduğumuz yazar **Mehmet Semih** ilk kez Türk edebiyatının seçkin mizah şiirlerini kronolojik bir sıra içinde bu dizide toplayarak ilginç bir yapıt hazırladı. Sele Zeytini adıyla sunduğumuz bu kitabı değerli çizerimiz **Semih Poroy** güzel ve usta işi karikatürleriyle süsledi.

Milliyet Yayınları'nın bu kitabını, dizinin öteki kitapları gibi severek okuyacağınıza inanıyoruz.

150 TL.